

Πολύβιος, Ίστορία 4.20.4-21.1

Είναι ωφέλεια για όλους τους ανθρώπους να ασκούν τη μουσική, για τους Αρκάδες όμως είναι και αναγκαίο. [...] Γιατί μόνο στους Αρκάδες πρώτα πρώτα τα παιδιά από τη νηπιακή τους ηλικία συνηθίζουν να τραγουδούν σύμφωνα με τους μουσικούς ρυθμούς τους ύμνους και τους παιάνες, με τους οποίους ο καθένας, σύμφωνα με τα πατροπαράδοτα, υμνεί τους τοπικούς ήρωες και τους θεούς· μετά από αυτά [...] με μεγάλο συναγωνισμό χορεύουν κάθε χρόνο με τη συνοδεία των αυλητών του Διονύσου στα θέατρα [...]. Και από τα άλλα μαθήματα δε θεωρούν καθόλου ντροπή να παραδεχτούν ότι δε γνωρίζουν κάτι, το τραγούδι όμως ούτε μπορούν να αρνηθούν επειδή υποχρεωτικά όλοι το μαθαίνουν, ούτε, εάν το παραδεχτούν, μπορούν να απαλλαγούν από αυτό, επειδή αυτό θεωρείται ντροπή στα μέρη τους. Αυτά μου φαίνεται ότι τα θέσπισαν οι παλιοί, όχι για να καλλιεργήσουν τη φιληδονία και την επίδειξη πλούτου, αλλά επειδή παρατηρούσαν τον μόχθο του καθενός και με λίγα λόγια την επίπονη και σκληρή ζωή, και επειδή έβλεπαν την αυστηρότητα των ηθών, η οποία τους ακολουθεί εξαιτίας του ψύχους και της τραχύτητας του τόπου στον οποίο ζουν και η οποία υπάρχει στο μεγαλύτερο μέρος αυτών των τόπων.